

„Ženska, povej: kakšen čudež je bil takrat v tvoji duši? Kakšen blagoslov je bil v tvojih očeh, da tolikanj trpi grešnik, ki ga v svoji plahosti ni sprejel, niti zaprosil?“

Toda obrnil se je. Mehanično, brez pomisleka in brez strahu, ne da bi si predstavljal srečanje z Jernejem Cepudrom, ki je mogel biti že pokoncu, je vzel zmečkani slamnik ter odprl vrata v drugo sobo. Tri posteljice so stale tam, revne in razmetane; šestero otrok je počivalo v njih: trije dečki, ki so še spali, najstarejši morda petnajst let, in troje deklic z rumenimi lasmi; najmlajša, čisto majhna še, je že čula. Pogledala je, splašila se tujega moža in zajokala z drobnim, žalobnim glasom.

Doktor Čander je stopil hitreje. V prvi sobi je ležal Jernej Cepuder, ves takšen še, kakršnega je Blanka položila, pijan in nesnažen, smrčeč z odurnim, zoprnim smrčanjem. Slabi zrak, ki je ležal v sobi kakor gosta snov, je pritisnil doktorju na prsi, da se mu je zavrtelo pred očmi.

Na hodniku ga je srečala debela, umazana dekla s podvezanim krilom in hudobnimi, bistrimi očmi, ki so gledale izpod nizkega, okroglega čela. Trenotek nato je stal na vrtu.

Obča trudnost, slabost, ki je prihajala od pijače, in žarko jutranje solnce, ki je lilo čez grede, ga je prevzelo s toliko silo, da je razmahnil z rokami, čuteč, da se zdaj zdaj zgrudi na tla, če ne najde opore. Takrat je zazrl hladnico, ki je vabila z gostim zelenjem. Obrnil se je k njej; vhod je bil ozek, visoko vinsko listje se je doteknilo lic ter se prhutaje strnilo za njim, ko je vstopil. Kamenita miza je stala v hladnici, kroginkrog mize surova klop iz deska.

Doktor Čander je sedel kakor svinčena gruda in v svoji smrtni trudnosti zaspal še tisti hip.

(Konec prihodnjič.)

Pesem.

Ne ptičk, ne vetra,
ne klicev zdaj:
molčanje božje
na vekomaj.

Dve goli duši,
dvoje otrok,
klečita v travi
sklenjenih rok.

V očeh blestenje,
in več ni ur,
v strmečih žarkih
drhti azur.

Ne ptičk, ne vetra,
ne klicev zdaj:
molčanje božje
na vekomaj . . .

Vladimir Levstik.